

El menut Menouts

He tengut poques vegades aquesta sensació a la vida, diria que tres vegades. Una: esquiant, quasi em deixo un genoll mirant cap enrere. Dues: Esmicolant-me el nas un carnaval que anava vestida de pescadora i el qual vaig considerar que com a tal personatge era igual si no posava les mans a terra abans de caure. I tres: Ara mateix, és una mescla entre perdre el nord, tranquil·litat, pau i el mateix gust a la boca de quant t'aixeques de dormir. No sé on soc, no reconeixo el paisatge, ni des de on estic mirant, no sé on és el terra, ni on és el cel, això em preocupa, i molt. Sempre he estat una persona que li ha agradat tocar amb els peus a terra, anar amb barca m'angoixa si no veig la costa, anar amb patins tampoc, el dia que a Educació Física fèiem patinatge era per mí un dia infernal. Deu ser perquè tenc necessitat de controlar on trepig, per no dir que em faig por a mi mateixa i m'he de controlar els passos.

No conec les persones que estan al meu costat ni el nin el qual estic abraçant amb totes les meves forces. L'agarro amb força per l'esquena, ell es gira, s'està queixant, li estic fent mal. em mira als ulls, ens mirem i de sobte començo a entendre-ho tot. Aquells ulls ametllats, la cara petita moreneta i redona, els cabells foscos i llisos, la jaqueta blanca amb dibuixets de'n Mickey Mouse, els calçons texans de dues talles més grans, la cama embenada i aquella activitat frenètica que caracteritzava a en Menut. El seu nom original és Menouts, va ser una gran sort adonar-me que la fonètica del Nepali s'assemblava tant al Mallorquí, així podia fer comparacions absurdes de paraules que no tenien res a veure entre elles, però a mi m'ajudaven a recordar. Curiosament en Menut, era el més menut de l'orfenat, el darrer que havia arribat i el que encara cridava i plorava demanant per la seva mare cada vespre. Jo també em demano quina és la seva història? I la de tots els nins i nines de l'orfenat.

Un dia vaig voler fer una llista amb els noms i les edats. Em vaig adonar que moltes vegades els noms que usaven eren falsos, és canviaven els noms així com els venia de gust, i tots els germans de l'orfenat ho acceptaven i automàticament cridaven a la persona pel seu nou nom. A partir d'ara em diré Roberta Flack, la gran cantant i cantaré "Killing me softly with his song".

Els seus noms vertaders sempre eren molt semblants al dels seus germans, en el cas de Menouts, el seu germà gran és diu Onuts.

Per ells l'edat no té importància, quan els hi demanava, amb miraven en cara de com si els hi hagués preguntat que pesaven els núvols, després anaven a parlar amb na Didi, la mare de tots ells i l'amor personificat i em deien, que més o manco devien tenir entre 10 i 15, entre 6 i 8.

En Menut en té més o menys 4 i fa uns mesos és va rompre la cama mentre jugava a "fer foc" amb els 3 petitons de l'orfenat. Na Didi, els hi dóna una capsa de llumins i ells cremen les males herbes seques, m'encanta mirar-los, tenen la seva tècnica, quan n'han fet un, el deixen i se'n van a fer-ne un altre. A Nepal, no és com aquí, no hi ha perill d'incendis, hi ha rierols d'aigua per tot arreu.

Abans de que passés el que ha passat i que encara no entenc, la meva missió era acompanyar a en Menut a l'hospital de Katmandú perquè el metge li mirés la cama. Tot i tenir la cama en recuperació d'una forta fractura ell no aturava mai, anava amunt i avall, corria darrera dels més grans i intentava xutar la pilota mentre treia la llengua per apuntar a una portaria de bambú que un altre voluntari i jo li havíem fet, ja que abans jugaven a ferir una pedra.

Dóno la instrucció de que els meus músculs amollin en Menut, però tenen una tensió tan gran que em fan mal. A poc a poc, i amb moviments bruscos i irregulars vaig destansant. La meva consciència corporal visita el meu cap. D'acord, estic damunt vidre, plàstic i amb posició fetal, en Menut surt per la finestra, on va? No el puc perdre de vista, l'he de protegir. Jo també surto imitant els seus moviments però amb un cos de 40 kg més, que lògicament ha de fer més contorsionismes. Així de fàcil, ja estic fora. La llum, aire, llibertat, però a la vegada realitat, sí, realitat, vull cridar al món que em deixin un minut més amb els ulls tancats. Per no veure el que he de veure, penso que hagués estat millor que tot hagués acabat aquí.

Respiro l'aire de Nepal i l'olor dels boscos. Em tranquil·litza pensar que estic entre muntanyes. I em situo en el mapa, estic al sud-oest de Katmandú, a uns 1.900 metres d'altur, a la part plana del país, com diuen els Nepalís. Ells a les muntanyes de menys de 4.000 metres no els hi posen nom. Em fa riure pensar amb el meu estimat Puig Major. Miro el paisatge, mentre li agafó la mà a en Menut, des d'aquí és veu perfectament la vall, i les casetes de Bhimpedi, un paradís entre muntanyes, un petit poble, d'uns 2.000 habitants, amb 2 tendes de menjar, una barberia, una carnisseria-cyber, una papereria, dues escoles, unes quantes paradetes de menjar i una Hattisar, un antic estatge per elefants.

Aquí és a on fa 3 setmanes que vaig arribar, l'univers de tots els nins i nines de l'orfenat, l'aixopluc de quan han hagut de marxar i viuen a Katmandú, la gran ciutat. Lluny dels seus 30 germans, amb qui s'han criat, han après, i que són la seva família.

El dia que vaig arribar a Bhimpedi, era de nit, estava marejada, havíem fet 4 hores de camí, el mateix camí a on em trobo en aquests moments. Dins un Jeep amb 8 seients però que hi anàvem 15. Els nepalis són de constitució petita i quan tu et penses que no hi pot cabre ni una agulla més, encara entra una família sencera amb la compra per un mes, una capsa amb pollets, dues gallines fermades per les potes i dos tamborets fets de neumàtic.

Després d'aquell viatge ple de corbes i calor, sortir del cotxe va ser un regal, un home ens esperava a uns quants voluntaris, ens va guiar per un camí de terra fins arribar a Balmandir, que significa casa dels nins. Varem creuar una porta de ferro, molt petita, només apte per nepalis i persones de un metre i mig. De sobte nins i nines de totes les edats van córrer cap a nosaltres, ens van rebre amb els ulls brillants, i contents, de practicar l'anglès ens van bombardejar amb preguntes. Com te noms? D'on ets? Voleu sopar? Alguns amb el raspall de dents dins la boca, altres amb la cara de son. Però tots amb curiositat i emoció de rebre visitants. En acabar el dia, em vaig tombar al llit i vaig respirar d'aquella manera que sembla que no tens pulmons suficient per agafar tot l'aire que vols, obres molt la boca i inspires molt fort. Estava feliç, quina benvinguda, no m'ho podia creure, realment la gent d'aquest país t'enganxa, et fascina.

Serà per les seves faccions que sempre sembla que riuen, la seva manera de saludar: "Namaste", mentre juntes el dos palmells de la mà i acoten el cap amb una riulla, i pel seu entorn, viuen dins la natura i de la natura, la seva terra els alimenta i els dona aigua. En Menut comença a plorar, em desperta del meu record i amb du al present més amarg. El cotxe amb el que anàvem, està sinistre total, el seu conductor, en Ram, és un home del poble que s'havia ofert de portar-nos, ja que ell havia de fer unes quantes feines per la gran ciutat. Ell encara és dins el cotxe. Corro cap a ell, sense amollar-li la mà a en Menut i li dic que no es preocupi per res que jo el cuidaré, ell no m'entén, però em mira i es calma.

Ara ho recordo, en Ram em parlava del seu germà de Katmandú, que estava fent un curs d'informàtica i que prest vendria a Bhimpedi a ensenyar-li els seus coneixements a tot el poble. Estava molt orgullós del seu germà i, hi està. No és mort. S'ha despistat, conduïa molt ràpid, la carretera plena de corbes i una gran pedra enmig de la carretera, ell no ho

ha vist, jo tampoc. Un mal cop, i el cotxe ha volcat. El món automobilístic mai ha estat del meu interès, suposo que per això em costa tant desxifrar el que ha passat.

- Ram, Ram. En Ram no surt, ni contesta. Un bon home, amant del "Kalutzia": tè sense llet, amb aigua i sucre. A vegades venia a Balmandir a cuinar el Dal Bhat, arròs amb verdures de la temporada i una salsa feta de llegums i all. Base alimentari de tot Nepal i part de l'Índia, com per nosaltres el pa amb oli.

Obro la porta, no puc, entro per la finestra per on hem sortit en Menut i jo. Toco en Ram, està de cap per avall, el subjecte el cinturó, el sacsejo, sembla que obra els ulls. Mai oblidaré aquests ulls de desesperació, no em surten les paraules i menys amb anglès, repeteixo de manera mecànica "I help you", no sé ni el que dic. S'ha de llevar el cinturó, se l'ha de llevar, però està bloquejat no sap el que li dic, obra la boca i mira d'una banda a l'altre. Finalment en Ram torna al mateix món que nosaltres i es lleva el cinturó, cau, es fa mal al cap, l'ajudo a sortir per la finestra i s'asseu a la vora de la carretera.

Els cotxes que passen es van aturant, tothom parla molt aviat, s'han acabat les meves forces, veig, però no miro, sent, però no escolto, necessito seure. M'assec devora en Ram i agafo en Menut amb braços.

És el moment, tard o prest, no et pots escapar, ja començo a notar el nus a la gola: han arribat les llàgrimes. I no s'acaben.

A més també arriba el mal, un mal que fins ara, era inexistent i per últim la por. Una por a un fet passat, és com si te la reservessin per més tard, inútil, ja podria ser com un tren o la pateixes al moment o ja no en pots tenir més.

I per primera vegada en 3 mesos d'estar fora de casa i 3 setmanes a Balmandir, l'enyorança m'abraça amb força i no em deixa d'estrènyer fins a fer-me el petit mal al cor d'aquell qui estima i està lluny dels seus. Amb la distància no es veuen les imperfeccions, es relativitzen els mals i es potencien les virtuts dels nostres.

En Menut em mira, i em tira una estrella ninja invisible, sovint ell i jo, juguem a que som ninjas i tenim katanas i estrelles, un mata a l'altre i el que està mort, té unes herbes màgiques dins la butxaca, se les pren i reviu amb més força per a tornar a atacar.

Idò aquesta estrella fa que la meva ànima torni allà a on li correspon. Em fa riure. Són els petits detalls els que ens canvien la vida, pot ésser una mirada més llarga de l'habitual o unes paraules menys de les que sovint deies.

Pot ésser elegeixis el que vols fer, però no pots elegir el que passarà. Vaig optar per viatjar, per anar a Nepal, per anar a col·laborar amb els nins de Balmandir però no vaig

triar tenir en Menut dins el meu cor per sempre. Aquestes coses no es trien, no crec que sigui coincidència sobreviure aquest accident i tot i que em senti lligada a protegir aquesta criatura, no és el meu paper, i em dol, però la seva felicitat està lligada a Bhimpedi i a la seva gran família. El meu temps a Nepal aviat s'acabarà.

Però segur que tornaré.